

Vestits per a danses de nova creació

A finals dels anys cinquanta, el moviment de transformació i avantguarda de la cultura catalana també va arribar als esbarts. Fins aquell moment, excepte lloables excepcions, el seu repertori se centrava en els balls tradicionals recuperats a finals del segle XIX i principis del XX, amb més o menys variacions. Alguns directors d'esbarts van esdevenir veritables creadors que, partint de l'arrel tradicional i l'essència dels balls catalans, van concebre noves danses. La renovació també va afectar,

inevitablement, la posada en escena i la indumentària i, en alguns casos, es va comptar amb la col·laboració d'artistes de gran renom per als figurins o la direcció escènica.

Les coreografies de Manuel Cubeles i Salvador Mel·lo, als quals ben aviat seguirien Albert Sans i Lluís Calduch, entre molts d'altres, als setanta ja eren components de ple dret dels repertoris dels esbarts.

Contrapàs nou

Coreografia, Salvador Mel·lo i Nicola
Instrumentació, Agustí Cohí i Grau
Figurins, Ramon Trabal i Altés
1959

El contrapàs és una de les danses més antigues i importants de Catalunya i es considera el precedent de la sardana actual. Durant més de tres anys el coreògraf Salvador Mel·lo la va estar estudiant i va arribar a la conclusió que el contrapàs és l'essència d'un poble que dansa. A partir d'aquesta idea, va crear un ball ple de força i vitalitat, amb moments de ritme contingut

que acaba amb un esclat vibrant en el qual, puntejant de manera gairebé obsessiva, els balladors senten la necessitat atàvica de cridar i alliberar un esperit oprimat.

L'Esbart la va estrenar l'any 1988.

Ball francès

Coreografia, Lluís Calduch i Ramos
Instrumentació, Agustí Cohí i Grau
Figurins, Maria Carbonell
1981

Ball Francès era una dansa que es ballava a la Garrotxa, festiva i desenfadada que Lluís Calduch va reconstruir a partir de la informació trobada. El que sabem de la dansa és que les parelles feien una alegre farandola en la qual contrastava la feminitat de les noies al costat de la força i l'energia dels moviments dels nois. Les aixecades de les noies, realitzades en acabar certes tonades, donaren al ball una

estructura molt semblant a les corrandes. Tant la música com la coreografia traspuen frescor i divertiment.

Quan l'Esbart va estrenar el ball el 1993, va seguir el disseny original de vestuari de Maria Carbonell. Posteriorment aquests vestits s'han emprat igualment per altres danses d'arrel tradicional de caràcter pagès.

